

Han havde igen rejst sig op og stod foran Tanten i stærk Bevægelse.

»Men Gudskelov!« sagde han med fugtige Øjne. »Jeg har under alle mit Livs Skuffelser bevaret min Fars lyse Sind. Dersom jeg ikke saa sikkert troede paa, at Miskendelsen og Forfølgelsen engang vilde høre op, havde jeg for længe siden skudt mig en Kugle gennem Hovedet. Og saa har jeg jo heldigvis ogsaa haft mit Laboratorium at ty til. Det har naturligtvis været mig til stor Opmuntring.«

»Derfor synes jeg ogsaa, John, at du skulde blive ved det og slaa de andre Tanker af Hovedet,« sagde Fru Bertha.

»Det kan jeg ikke, Tante! Jeg siger det ganske ligefrem: jeg er en ærgerrig Mand. Jeg gør Fordring paa et større Virkefelt for mine Evner og min Energi, og jeg forlanger Anerkendelse. Naar jeg ser paa de Folk, der nu spiller de store Roller i vort lille danske Samfund, kan du vist forstaa, at det ofte syder i mig. Jeg er endog saa ubeskedent at formene, at det trods alt engang skal vise sig, at jeg er født under en lykkelig Stjerne. Men forresten ... der er ogsaa en anden, en mere privat Grund for mig til at ønske at komme til at leve under nye Forhold ... Men det kan jeg ikke tale om.«

Han gik hen til Vinduet og blev staaende der med Ryggen til Stuen. Men et Øjeblik efter vendte han